

# ERF 2010

## FINAL LAP

ERF 2010 är nu avslutat. Vi kan med ett leende på våra läppar och en pokal i var hand lägga våra hjälmar på hyllan och ställa hojarna i garaget för vila över vintern. Det gick över förväntan, och oavsett diverse missöden som drabbat oss på vägen så kan vi stolta avsluta denna säsong med en välförtjänt 5: placering i NEC-serien.

Team 29 racing, kördes av Dennis, Sammi och Morgan, för att inte glömma Nikki Lindfors som gästspelande i ett race istället för Morgan. Men nu till dagen i ära var återigen det ursprungliga teamet samlat.

Le Grand Final kördes i ett åtta timmars race på Anderstorp.

På fredagen kvällen innan dagen D samlades alla team i sina depåboxar för en sista finjustering.

När alla var färdiga för att bädda ner sig i sina husvagnar för en god natts sömn så sattes det igång i depåbox 3. Med en öl i var mans hand var det vår tur att polera pärlan.

För att inte glömma nämna, lyckades vi tråkigt nog inte lappa ihop vår nyinköpta kärlek, R1:an, som efter fyra minuters körning gav upp när motorn havererade. Det kapitlet är ännu inte avslutat, men förtäljs i annan historia vill jag lova.

Vilket fall som helst så körde vi på Morgans nylackerade svarta Honda.

Det skulle krängas däck, balanseras, skruvas, klistras på dekaler, förbereda tankstation osv. Några timmar senare var vi äntligen klara. Det blev lite sent, men kul hade vi i alla fall!





Starten skulle gå på lördag morgon klockan 9:30. Vi bestämde alla att Dennis behövde en extra löptur efter alla dammsugare (punchrullar) han tryckt i sig så han fick lov att ta starten. Jonas Brimse, vår trogne tank-, däckbytar- och mekarkille var på plats sen tidig morgon, trots jobb på krogen tills sent natten innan. En eloge för dig Jonas!!!



Eftersom det inte kördes något kvalpass så radades alla team i både NEC och REC upp i den ordning de hade i respektive poängtabell. Vi skulle starta på tolfte plats.

Alla hojar stod prydligt uppställda som i en vanlig Les Mans start, och förarna redo att springa....

Då hör jag plötsligt Morgon ropa och se sig förvirrat omkring. Han höll i hojen och upptäckte tydligen något fel. Dennis lämnade sin plats och sprang snabbt fram kollade vad felet var och sprang sen snabbt tillbaka och ropade genom stängslet. F-n, vi har glömt att ställa om till raceväxlat hämta tians nyckel snabbt!!!!



Hmm, tians nyckel, vad f-n är det?!? tänkte jag när jag sprang tillbaka till depåboxen. Som tur sprang jag på Sammi på vägen som letade fram den och sprang tillbaka till Dennis.

Det blev visst mycket springande för oss allihopa i slutändan trots att det bara var Dennis som behövde den extra motionen.

Det började skruvas och grejas med hojen, hur skulle dem hinna? Alla förare stod redo, spända som fjädrar i väntan att det skulle flaggas.

Dennis och Morgan stod fortfarande hukade vid hojen och mekade, det kändes som en evighet. Trodde först dem skulle flagga för start fastän dem inte var klara. Vi stod nervösa vid stängslet och bara hoppades....  
Men dem hann!!!! Vilken lättnad...  
Nu var det bara åtta timmar kvar.



Dennis fick en grym start och vi placerade oss femma efter första varvet, äntligen rullade det på. Jag tog min plats vid depåtavlan, Morgan och Sammi började förbereda sig själva och lite annat.

När jag skulle visa tavlan efter fjärde eller femte varvet var Dennis plötsligt borta. Hade jag missat honom? Men sen så plötsligt rullade han in i depån. F-----n, han hade klotat. Som tur skadade han sig inte och kunde ta sig in själv i stället för att vänta på skamkärren, då hade tiden verkligen försvunnit för oss.

Snabbt började en reparation av hojen. Dem skruvade, tejpade och höll på. Sen en ombesiktning, så var den klar att åka ut på banan igen. Stackars Morgans nya fina kåpor, dem var verkligen inte hela längre. Men lite silvertejp, (eller ganska mycket faktiskt) fixar allt!



Morgan hoppade upp och körde iväg. Vi hade tappat alla placeringar och låg nu sist, på 35:e plats det vill säga. Surt, men sådant får man tyvärr räkna med.



Med nya tag försökte vi nu att klättra uppåt i placering.

Varje stint var ca 50 minuter. När den ene kom in skulle den andre ut. Men först en snabb tankning och byte från regndäck till slicks. Asfalten hade torkat upp och solens strålar började visa sig genom molnen.



Det visade sig bli en grym dag, perfekt väder och lagom varmt.

Timmarna gick och killarna började sakta men säkert köra upp sig från sista plats. Efter varje gång jag sprungit fram och tillbaka mellan datorn och depåtavlan fick jag ändra placeringssiffror. Det var en kick även för mig som inte körde, mitt adrenalin pumpade nog inte lika mycket som förarnas, men inte långt ifrån.



Vi hade gjort i ordning mat innan, köpt massa gainomax, redbull och andra nödvändigheter som vi ansåg behövdes för att klara dagen. Bord och stolar, kaffekokare, micro och en dator ställdes upp i boxen några timmar tidigare. Vi delade box med två andra team, och tillsammans med deras hojar och stora verktygsskåp så såg det nästan lite proffsigt ut. Kanske inte om man jämför med Rossis depå, men någonstans måste man börja.



Dagen gick rätt snabbt faktiskt, efter smidiga tankningar och effektiva däck- och förarbyten började racet närma sig sitt slut. Vi hade lyckats hålla oss på hjulen resten av tävlingen och inga andra konstigheter hade heller inträffat.

Nu var det dax för sista bytet, Morgan hoppade av och Sammi hoppade på. En sista stint, bara femtio minuter var kvar.



Dennis hade bytt om och kommit tillbaka med en öl i handen. Nöjd och belåten satte han sig på räcket och tog en klunk. Det såg gott ut, det tyckte till och med jag som inte ens tycker om öl. Så jag sprang snabbt till bilen, tog en öl från flaket och sprang tillbaka. Jag visade tavlan för Sammi som precis körde förbi, öppnade min öl och förväntade mig att få en sådan känsla som dem i Pripps blå reklamen på tv får när dem sittandes på några klippor vid havet dricker öl som dem dragit upp ur vattnet perfekt nerkylda, och på himmeln en oförglömlig solnedgång.

Men när jag vaknade till ur min fantasivärld kände jag ljummen och bitter smak i min mun, lika äcklig som jag mindes den sen sist. Och jag stod fortfarande på en racingbana med motorcyklar svischande förbi mig i en väldans fart. Öl är inte min grej!

### FINAL LAP!!!!

Målflaggan viftas ivrigt med, samtidigt som hojarna börjar köra i mål. Och snart såg vi Sammi köra förbi oss och över mållinjen. Kan tänka mig att han kände enorm lättnad när han såg målflaggan framför sig, nu kunde alla äntligen pusta ut. Kan inte ens föreställa mig hur sliten man måste känna sig i både kropp och själ efter åtta timmars fysisk ansträngning och ständig koncentration.

Vi slutade på nionde plats av sjutton i NEC-serien och på fjortonde plats av trettiotvå i totalen.



Alla team samlades utanför sina boxar och snart rullade hojarna med trötta förare in i depån mötta av applåder, jubel och kamerablixtrar. Däckbitar flög överallt och vit, bränd gummiluktande rök spred sig i luften när killarna drog "gasen i botten" och brände sönder det sista som fanns kvar av däcken.







Efter gratulationer, korttagande och champangedrickande rullades motorcyklarna, säkert lika trötta som vi, in i sina boxar och ställdes upp på depåstoden.

Folkmassan började röra sig mot tältet där prisutdelningen skulle vara. Efter en sammanställning av poängen från alla deltävlingar, korades vinnarna. Stora pokaler delades ut till pallpristagarna i de olika klasserna, och ännu en gång fick de ta emot applåder och gratulationer. Men även vi andra som inte tagit pallplats fick varsin pokal med sin placering på.



Efter fem ERF race placerade vi oss slutligen på femte plats. Detta är bättre än vi någonsin hade hoppats på.

Vi började den här säsongen med en tanke att bara köra ett eller två race för skojs skull, men när vi märkte att det faktiskt gick rätt bra för oss bestämde vi oss att köra alla. Tanken var först att köra i REC-serien, men eftersom två av oss hade klassat upp sig så var vi tvungna att köra i NEC-serien.

Första och andra racet kördes av grundteamet. Race två i Falkenberg pajade quickshiftern mitt i racet och vi stod stilla i fyrtio minuter innan vi kunde köra igen.

Race tre kördes bara av Sammi och Dennis, vi hade ont om depå personal plus att vi fick två minuters stop and go på grund av slarv vid tankningen, brandsläckaren skulle visst hållas på ett speciellt sätt och inte med en omfamning, ouch my bad, haha. Och för att man tydligen inte fick lov att ha på sig regnjacka i tankområdet. Ja det var väldigt dumt,

himmeln hade öppnat sig och det regnade så mycket att du knappt skulle behöva använda brandsläckaren om det började brinna. Men hur tänkte vi egentligen?!? Vanliga bomullskläder skyddar mer än väl mot monsunregn. Efter många och och men beslutades att man var tvungen att bryta tävlingen efter fyra timmar och fyrtio minuter. Tur var väl det, för det hade varit mer lämpligt att köra vattenskoter än motorcykel så som banan såg ut. Fjärde racet hoppade som sagt Nikki in i stället för Morgan och körde sitt första ERF. Dessutom var det också första gången han satt på hojen igen efter en tråkig olycka tidigare på året där han bröt nacken. Det var också till det här tillfället vi hade köpt en Yamaha R1 som gick sönder dagen innan racet, bara någon timme efter att vi köpt den dessutom. Så det slutade med att vi körde på Sammis R6, inte för att vi hade så många valmöjligheter, Dennis hade nämligen glömt nyckeln till sin hoj hemma i Göteborg.

Att vi hamnade på femte plats av sammanlagt tjugonio NEC-team kunde vi inte vara mer nöjda över.

En stor applåd till oss allihopa!

Bockar och bugar även för all depåpersonal som hjälpt oss under racen, utan er i ett grymt samarbete hade vi aldrig klarat oss så bra som vi gjorde. Tummen upp för fantastisk laganda!!!

På kvällen, efter att alla plockat ihop sina saker och städat ur sina boxar inför nästa tävling, väntade ett avslutnings partaj. Alkoholhaltiga drycker slank ner i var och varannan strupe och snart var alla ute och letade yrsla.





Tack för det här året. Nu far det hemåt för lite vila och ny uppladdning, för nästa säsong väntar runt hörnet och då kör vi igen med nya starka tag, och vem vet, kanske kan vi vänta oss ännu bättre resultat!!! Men för att heller aldrig glömma så ska vi alltid ha kul, för ERF står trots allt för: Endurance Racing for Fun!

Team 29 racing: Dennis Sjöberg, Sammi Jonsson, Morgan Rejnäs

ERF Resultat 2010

Race 1 Anderstorp 25/4  
5:e plats i NEC-serien  
6:e plats i totalen

Race 2 Falkenberg 5/6  
11:e plats i NEC-serien  
24:e plats i totalen

Race 3 Karlskoga 29/7  
8:e plats i NEC-serien  
14:e plats i totalen

Race 4 Mantorp 17/9  
12:e plats i NEC-serien  
23:e plats i totalen

Race 5 Final Anderstorp 25/9  
9:e plats i NEC-serien  
14:e plats i totalen